

Dan Diaconu: Ce războaie mai vin sau „treziera sultanului ramolit”

🕒 Acum 9 minute 👁 4 Vizualizari 📖 10 Timp de citire

Privind într-un context larg, putem observa la nivel mondial o întăritare a hienelor financiare. De exemplu, constat că se pregătește terenul pentru un atac speculativ masiv asupra Japoniei. Dorința Băncii sale Centrale de a izola țara într-o bulă în care să continue actualul climat economic deranjează teribil ocupantul care nu prea găsește partenerti viabili dornici să participe la schema ponzi de finanțare a găurii negre americane. De aceea e posibil ca „stihile dezlănțuite” ale piețelor controlate de „mâna moartă” să fie îndreptate precum șacalii spre o victimă care pare într-o postură fragilă.

Teoretic, de la nivelul rezervelor Băncii Japoniei, s-ar putea riposta la modul radical prin preschimbarea datoriei americane în lichidități, doar că aici intervine statutul țării, cel care face imposibilă orice reacție agresivă împotriva stăpânirii. Când te afli sub ocupație, dinții cu care-ți muști stăpânul sunt făcuți dintr-un cauciuc moale, astfel încât „inițiativa de ripostă” e doar un joc oarecum amuzant pentru ocupant.

Necesitatea de corectare a comportamentului deviant al Băncii Japoniei este esențială în contextul anului care urmează. Uitându-ne în teren constatăm mai multe eșecuri ale hegemonului american. Ucraina este unul

dintre ele pe care îl vom trata puțin mai târziu în articol. Israelul aparent e un succes deoarece s-a reușit spargerea unității arabe, în timp ce IDF-ul e asemeni unui buldozer căruia, după marșul viguros asupra

Nu-i complicat să constăți că Israelul a pierdut controlul narativului extrem de rapid. Dacă și BBC-ul a început să cârâie, dacă și oficiali din Deep State-ul american au trimis scrisori deschise, atunci înseamnă că e ceva putred acolo. Mă rog, chestiunile de acest gen pot fi înțelese într-un anumit context întrucât nici BBC-ul nu e de capul lui și cu atât mai puțin „oficialii americani revoltați”. E clar că niciunii nu au libertatea pe care ne-o imaginăm noi. Mișcările sunt unele de adaptare la context. Când vezi că narativul de care te agăți e unul grosolan, trebuie să te re poziționezi. După ce Israelul a început conflictul motivând uciderea unor copii – ca temă centrală de propagandă – narativul a funcționat până când au început să apară imaginile grotești cu bieții copii nevinovați din Gaza, omorâți precum gândacii. Era logic că, într-un asemenea context, oamenii vor dori dovezi mai dure din tabăra care atacă. „Unde-s copiii tăi morți, Israele? ” – ar suna o trageră la răspundere cu ecouri biblice. Unde să fie? După genocidul din Gaza se dovedește că n-a fost niciun copil ucis de „teroriștii Hamas”. Mai mult, numărul victimelor invocate de Israel la începutul conflictului scade de la o zi la alta. Unde-s probele? Păi ele nu prea există.

Mai zilele trecute s-au apucat să atace un spital pretinzând că sub el s-ar afla mult râvnitul sediu al Hamas. Asta în timp ce conducătorii „teroriștilor” – pe care se presupune că ar trebui să-i găsești în buncăr – bănănaie liber, dormind în hoteluri luxoase și având întâlniri la vârf cu diverși lideri politici. Iar când vine momentul să prezinți „dovada buncărului”, te răzgândești și retragi filmul de pe net deoarece fake-ul e cam mare și trebuie „să mai tai din ele” – vorba branconierului(sic!) de care sper că vă mai amintiți. Asta, coroborată cu faptul că, inițial, acel bunker fusese construit chiar de Israel, începe să cam pută. Ca să nu mai vorbesc de prezentarea „corpului delict” sub forma unui echipament RMN. Și cum numărul musulmanilor care se află aiurea în lume e mult prea mare, asta conduce la situații politice jenante în tabăra țărilor declarate susținători ai Israelului.

În aceste condiții, mai constăți că, peste noapte, apar tot felul de grupări armate care generalizează conflictul, în ciuda liderilor politici cumpărați care pun din ce în ce mai greu batista pe țămbal. Mișcându-te cu portavioanele precum elefantul prin magazinul de bibelouri trebuie să ai foarte mare grijă la „exponatele sensibile” precum Iranul. Pe moment nici ei și nici grupările armate pe care le controlează – cu excepția luptătorilor Houti – nu au ieșit la atac. Și e normal deoarece în Siria Hamas a luptat împotriva intereselor Iranului. Doar că nervii sunt întinși la maxim și toată lumea știe asta.

De ce v-am povestit tot acest context? Pentru a înțelege că treburile au căpătat o altă greutate. Israelul e un dosar mult mai complex decât Ucraina pe care SUA, de data asta, chiar trebuie să-l rezolve. Fără a reuși să calmeze fluturii care i-au invadat creierii înfierbântați ai mincinosului Bibi, americanii caută să arunce preventiv apă rece de jur împrejurul evenimentelor pentru a nu degenera. Asta pentru că degenerarea de acolo va însemna o resetare accelerată a întregii lumi. Pentru care nimeni dintre jucătorii locali, dar nici SUA, nu e pregătit! Doar că zona nu va putea fi liniștită. Iranul își continuă politica sa care presupune ajungerea la „independența nucleară”. Dacă vor reuși să anunțe propriul arsenal nuclear, atunci tensiunile din zonă vor exploda.

Și-acum să revenim la Ucraina. Care a fost motivul întregii nebunii declanșate acolo de SUA? Simplu de răspuns deoarece au spus-o politicienii americani cu toată gura: fragilizarea militară a Rusiei. Îl mai țineți minte

<   >

toate organele occidentale de presă. Cu alte cuvinte, au fost fragilizați în ochii occidentalilor. Dar în realitate? Priviți la cum arăta armata rusă înainte de începerea Operațiunii Speciale și cum arată acum. Atunci avea o imagine dură în ochii occidentalilor, dar era asemeni fotbaliștilor fără meciuri în picioare. Se făceau greșeli copilărești în teren, pierdeau tehnică absolut prostește. De asemenea, armele deținute, cu toate că erau complexe, nu aveau nici pic de coerență tehnico-strategică. Am mai spus-o: existau zeci de modele de drone, care mai de care cu performanțe măreț prezentate, dar toate erau în stadiul de prototip și absolut nepregătite pentru o luptă serioasă. Uitați-vă acum care-i situația. Rușii au adoptat ecosistemul iranian pentru a-și face propria generație low cost, dar în același timp, și-au perfecționat linia de drone avansate Lancet, care în prezent au caracteristici remarcabile de penetrare a antiaerienei adverse. E doar un exemplu.

Comerțul Rusiei nu a căzut, în ciuda restricțiilor. Rubla nu s-a prăbușit, chiar dacă Banca Națională a Rusiei nu joacă în echipa Rusiei. A fost fragilizată Rusia? Din contră, acum merge pe o cale care presupune atingerea unei autonomii infinit mai mari decât cea de la începutul conflictului. Cu alte cuvinte, „proiectul Ucraina” este unul eșuat din punct de vedere Occidental. Dacă spuneți altfel, mergeți să luați lumină de la Radu Tudor! Indiferent din ce unghi ar fi privite lucrurile, Ucraina e un cal mort. Doar că trebuie făcut cumva ca treaba să nu se împută în ograda anglo-americană. Pe moment SUA s-a retras din finanțarea Ucrainei, ceea ce e o lovitură teribilă. Desigur, au sărit europenii care spun că vor compensa ei banii respectivi. Se va întâmpla asta? Ce înseamnă că vor compensa europenii? Tradus înseamnă că Germania va plăti nota de plată. Poate Germania să plătească? Nu, dacă nu vrea să se prăbușească de tot.

Sunt două motive pentru care Germania va evita plata. Primul ține de propria sănătate bugetară care și așa e din ce în ce mai deficitară, iar cel de-al doilea ține de rolul jucat de Rusia în reunificarea Germaniei. Unii cred că reunificarea e o chestie care e bătută în cuie. Veți rămâne puțin surprinși dacă veți afla că e o acțiune care poate fi reversată. Nu știu cât de conștienți sunt nemții, dar cred că pe la vârful puterii de-acolo se știu chestiunile acestea. Și, ca să nu avem discuții, vă voi spune că atât englezii cât și americanii vor pune cu hărnicie botul la un blat de reîmpărțire în două a Germaniei. Știu că unii vor spune că bat câmpii, dar părerea mea e că probabilitatea de a avea din nou două Germanii e mult mai mare decât cred unii. De aceea e foarte importantă echilibristica pe care o vor face factorii germani de decizie în perioada imediat următoare. Fentarea Ucrainei e unul dintre acestea(amintiți-vă de ceea ce i-a spus Merkel lui Zelenskyi!).

Problema e că buba rămâne. Conflictul trebuie tranșat cât mai repede. Ce-i de făcut? Îl lași pe ruși să câștige? Ar fi o posibilitate, doar că ei nu vor asta. Rușii, la cum se comportă, vor să se bată în continuare deoarece au atins momentul în care pot continua la infinit în condițiile în care știu că așa fragilizează Occidentul. Ca să înțelegeți, rușii nu au de gând să încheie conflictul cu un armistițiu, ci cu o alianță cu Ucraina împotriva Occidentului. Vi se pare imposibil? De asemenea, vă spun că e foarte posibil să vedeți inclusiv chestia asta.

Și-atunci ce-i rămâne Occidentului de făcut? Păi vedeți limpede asta dacă vă uitați pe luările de poziție ale lui Arestovici, Zalužnii sau ale celorlalți clovni ai SUA în Ucraina. Soluția e înlocuirea lui Zelenskyi. Cum se poate face asta? Doar prin lovitură de stat. Ceea ce, piticul porno a intuit, doar de aceea a statutat regândirea politicii

de apărare a țării prin concentrarea echipamentelor defensive și a celor mai eficiente la Kiev(chestie care contrazice orice logică a frontului actual). Clovnul își apără tronul. Doar că dispozitivele respective îl pot apăra

posibil, Albă ca Zăpada va ieși imaculată de undeva din neantul serviciilor secrete americane.

Personal observ două elemente. Pe de o parte, pe moment, SUA s-a auto-înfundat într-o grămadă de probleme. E clar că nu le poate gestiona pe toate astfel încât caută să se „reinventeze” înainte de a crea China o nouă belea în Taiwan. În ceea ce privește Ucraina, cred că se va cere un timeout tehnic, asta însemnând ori înghețarea conflictului prin dărâmarea lui Zelenskyi, ori inclusiv un dureros tratat de pace în termenii dictați de ruși. Cu Israelul, cel mai probabil le-au pus în vedere să termine mizeria cât mai rapid pentru ca apoi să o acopere printr-un narativ și o uitare pe măsura. Acesta este probabil și motivul intrării IDF în sudul Gazei, ultima etapă a nebuniei actualului conflict. După asta, cel mai probabil, SUA va reveni la actualitate. Ceea ce vedem este că au reușit să-și impună clovnul în Argentina astfel încât să deseneze o zonă de „Pe-aici nu se trece!” în America de Sud. Rămâne să vedem ce se va întâmpla acolo deoarece eu unul cred că, la cât de prost e individul, va da ușor cu mucii în fasole.

Însă esențial e că meciul a început. Paradoxal, pe măsură ce se vor închide conflictele pe care le credeam terminale, vom avea o creștere a încheștării între jucătorii de nivel planetar. Clovnul Milei este un element al acestui neo-conflict. După cum am spus, e posibil să vedem un mega-conflict mondial pe tărâmurii la care nu ne-am gândit până acum. Asta dacă nu cumva va veni „accidentul profeției” în Orientul Mijlociu. O să vă mai povestesc despre asta. Pe moment ar trebui să reținem că teritoriul creierelor noastre este deja în plin război pe viață și pe moarte.

Autor: Dan Diaconu

sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor